

KÁNTOR PÉTER

Mindig történik valami

*Egy ideje folyton attól rettegsz, hogy megkérdezik,
mit csinálsz mostanában, hogy éppen mit csinálsz.
Tudod, hogy nem valószínű, de ha megkérdeznék mégis,
hisz tulajdonképpen valakinek meg kellene kérdeznie,
de ha nem, hát nem, akkor te kérdezed, és ha ilyenkor valaki látna,
rögtön felállna a metróban vagy a villamoson, az hétszentség,
hogy átadja a helyét, te meg csak jeleznéd a kezeddal, nem,
nem kell, köszönöd, ez nem ülőhely kérdése, inkább állnál.
De inkább gyalogolsz. Például elgyalogolsz a két-kutyás házig,
ami közben egy-kutyás lett, elaludt a nagy barna kutya,
és így már csak a fehér kutyás házig gyalogolhatsz el,
hogy lásd a fehér kutyát a hozzátartozóival együtt,
vagy csak úgy elgyalogolsz lefelé vagy fölfelé a folyó mentén,
vagy amerre visznek a lábaid, hogy tegyél valamit, ami nem árt,
ha nem is használna a világnak, de neked talán igen,
és ne rettegj, hogy megkérdezik, akár megkérdezik, akár nem,
hogy mit csinálsz, hogy mivel telnek a napjaid, hogy és mint,
hogy írsz-e, ahogy a pék süt, ahogy a villamos csilingel.
Meleg van, és a színházból jövet a Nádor utcában este
látod, hogy a Tulipán mellett, a Kicsi Ír teraszán, a szokott
helyükön, az utolsó két asztalnál kártyáznak a taxisok,
egyszerre elmélyülten és lazán, vagyis hajszálpontosan úgy,
ahogy te szeretnél, nem épp kártyázni, de minden mást.
Lazán és elmélyülten, és bizakodva, hogy előbb-utóbb csak bejön
egy jó lap, vagy egy hívás a központból, még ha a központ,
úgy fest, momentán töksüket is. De mindig történik valami.
Ha más nem, váratlanul lesántulsz, valaki mosolyogva
beléd döf egy injekciót, amitől végre felordítasz.*

TÓTH KRISZTINA

Tériszony

A TEREK CIKLUSBÓL

*Többször elment a régi házukig,
de végül aztán sose csengetett be.
Nézett a jegyzékben az új nevekre,
az a lakás már egész más úgysis.*